

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4677/2019
26.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Александар Петровић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Бранислав Поповић, адвокат из ..., ради проглашења недопуштености извршења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 5447/18 од 27.06.2019. године, у седници одржаној 26.11.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 5447/18 од 27.06.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шапцу, Судске јединице у Коцељеви П 2174/17 од 19.10.2018. године, ставом првим изреке, одбијени су, као неосновани: а) захтеви тужиље којим је тражила да се утврди да је недопуштено извршење на њеном сувласничком уделу од 1/2 на породичној стамбеној згради бр. ... у ... (решењем РГЗ-СКН Коцељева бр. ... од 12.01.2015. године преведене у стамбено-пословну зграду бр. ... у габариту 113 м2, приземље ..., изнад земље 1 изграђене на кп ...) и земљиштем под зградом – објектом у површини од 0.01.13 ха, породичној стамбеној згради део бр. површине у габариту 45 м2, изграђене на кп. бр. ... и земљиште под зградом – објектом у површини од 0.00.45 ха, помоћној згради бр. ..., површине у габариту 147 м2, изграђене на кп. бр. ... и земљиштем под зградом, површине од 0.01.47 ха, све уписано у лист непокретности бр. ... КО ..., што би тужени био дужан признати и трпети; б) захтев којим је тражила да се обавезе тужени да јој исплати 2.165.193,04 динара, са законском затезном каматом од 30.06.2018. године до исплате; в) захтев за накнаду трошкова поступка у висини од 227.606,04 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате; г) предлог за одређивање привремене мере, којим је тражена забрана продаје тужиљиног сувласничког удела од 1/2 на непокретностима наведен у ставу првом, тачки а) изреке. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженом на име трошкова поступка плати 35.450,00 динара, са законском затезном каматом на тај износ, почев од дана извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 5447/18 од 27.06.2019. године, ставом првим изреке, жалба тужиље је усвојена и првостепена пресуда преиначена,

тако што је утврђено да је недозвољено извршење на сувласничком уделу тужиље од 1/2 на непокретностима: породичној стамбеној згради бр. ... у ... (решењем РГЗ-СКН Коцељева бр. .. Републичког геодетског завода, Службе за катастар непокретности Коцељева, донетог 12.01.2015. године преведен у стамбено-пословну зграду бр. ..., површине у габариту 113 м², приземље ..., изнад земље 1, изграђеној на кп.бр. ...) и земљиштем под зградом – објектом у површини од 0.01.13 ха; породичној стамбеној згради део бр. 2, површине у габариту 45 м², изграђеној на кп.бр. ... и земљиштем под зградом – објектом у површини од 0.00.45 ха; помоћној згради бр. ... површине у габариту 147 м², изграђеној на кп.бр. ... и земљиште под зградом у површини од 0.01.47 ха, све уписане у лист непокретности бр. ... КО ..., у предмету који се водио код Основног суда у Шапцу, Судске јединице у Коцељеви под ИИ 729/17 и код Јавног извршитеља Миле Милосављевић из ... ИИ 135/2017, што је тужени дужан признати и трпети, обавезан је тужени да тужиљи исплати 2.165.193,04 динара, са законском затезном каматом од 30.06.2018. године до исплате и да јој накнади трошкове поступка у висини од 166.525,96 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име трошкова жалбеног поступка плати 152.251,94 динара.

Против првонајне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавиле ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 18/20), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, непокретности на којима тужиља тражи да се утврди да је недопуштено извршење у поступку по предлогу за дозволу извршења ради наплате потраживања туженог према ВВ, супругу тужиље, као извршном дужнику, стечене су у брачној заједници тужиље и њеног супруга ВВ, што није оспорио ни тужени. Потраживање туженог према супругу тужиље које се намиривало у поступку принудног извршења по предлогу за извршење туженог у предмету Основног суда у Шапцу, Судске јединице у Коцељеви ИИ 729/17, утврђено је правоснажном и извршном пресудом Основног суда у Шапцу, Судске јединице у Коцељеви П 261/2016 од 18.11.2016. године, којом је супруг тужиље обавезан да овде туженом исплати 2.605.253,67 динара, са каматом и трошковима поступка. Тужени је поднео предлог за дозволу извршења ради намирења тог потраживања према супругу тужиље, по коме је Основни суд у Шапцу, Судска јединица у Коцељеви решењем ИИ 792/17 од 31.08.2017. године одредио извршење, а у току ког поступка су закључком јавног извршитеља ИИ 135/2017 од 14.05.2018. године продате непокретности, као имовина извршног дужника и од добијене цене износ од 4.334.386,08 динара пренет на рачун извршног повериоца, а закључком од 29.06.2018. године закључено је извршење одређено решењем Основног суда у Шапцу, Судске јединице у Коцељеви ИИ 792/17 од 31.08.2017. године. Као власник спорних непокретности у листу непокретности бр. ... КО ..., био је уписан тужиљин супруг ВВ. Тужиља и њен супруг су у брачној заједници од ...1990. године.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио, као неоснован захтев тужиле, са образложењем да су предметне непокретности стечене у брачној заједници тужиле и њеног супруга, да је извршење спроведено и на тужилином сувласничком уделу и да они према члану 187. став 1. Породичног закона солидарно одговарају за заједничке обавезе, с обзиром да је супруг тужиле узео кредит од банке за потребе своје радње, чији приход је коришћен за потребе заједничког живота у браку, да је исти кредит банка наплатила од јемца-плаца, овде туженог, који је потом правноснажном и извршном пресудом стекао право да му тужилин супруг накнади све што је платио за његов рачун, укључујући камату и трошкове. Првостепени суд је ценио и то да у Катастру непокретности није била уписана забележба о заједничкој имовини и начин управљања и располагања истом, те да то не може да иде на штету трећих лица, имајући у виду законско правило да нико не може да сноси штетне последице због поуздања у истинитост и поузданост података о непокретностима уписаним у катастар непокретности. Стога је првостепени суд сматрао да у овом случају тужила нема право које спречава извршење, као и да не може од туженог да потражује накнаду противвредности свог сувласничког удела на непокретностима продатим у поступку извршења.

По оцени Врховног касационог суда, другостепени суд је правилно применио материјално право, када је преиначио првостепену пресуду и усвојио захтев тужиле, јер је правилно закључио да тужила, као сувласник са 1/2 дела на непокретности, које су биле предмет извршења има право које спречава извршење, а разлоге које је за своју одлуку дао другостепени суд као правилне прихвата и Врховни касациони суд.

Чланом 171. ставом 1. Породичног закона прописано је да имовина коју су супружници стекли радом у току трајање заједнице живота у браку представља њихову заједничку имовину. Чланом 176. ставом 1. истог закона прописано је да сматра се да су супружници извршили деобу заједничке имовине ако су у јавни регистар права на непокретностима уписана оба супружника као сувласници на опредељеним уделима, док је ставом 2. истог члана прописано да се сматра да је упис извршен на име оба супружника и када је извршен на име само једног од њих, осим ако након уписа није закључен писмени споразум супружника о деоби заједничке имовине односно брачни уговор, или је о правима супружника на непокретности одлучивао суд. Чланом 180. ставом 2. Породичног закона, прописано је да се претпоставља да су удели супружника о заједничкој имовини једнаки.

Сагласно напред цитираним одредбама Породичног закона, према којим одредбама када је упис извршен на име само једног од супружника, да то не значи да је само тај супружник власник непокретности, већ постоји законска претпоставка права својине и другог супружника, а код утврђеног да су непокретности које су биле предмет извршења стечене у току трајања брачне заједнице тужиле и њеног супруга ВВ и да су удели супружника у тој заједничкој имовини једнаки, што тужени није ни оспорио и да су предметне непокретности биле уписане на име само супруга тужиле, то се извршење могло спровести само на 1/2 дела предметних непокретности, с обзиром да је тужилин супруг био сувласник са 1/2 дела на истима. На другачију одлуку без утицаја је чињеница да је тужила у току трајања извршног поступка поднела тужбу ради деобе заједничке имовине, јер су предметне непокретност из режима заједничке својине прешле у режим сусвојине, с обзиром да је тужила своје прво сусвојине стекла изградњом предметних објеката, а правноснажном пресудом само су опредељени идеални делови сувласника на непокретностима.

Правилно је другостепени суд ценио члан 63. Закона о државном премеру и катастру, да нико не може сносити штетне последице због тога што се поузда у истинитост и тачност података уписаних у катастар непокретности, као и да је ова претпоставка обориве природе и да се њоме штите савесна лица, односно савесни стицаоци права на уписаним непокретностима. Наведеном одредбом прописана је претпоставка тачности уписаних података у регистар непокретности и зато се претпоставка о истинитости и потпуности извршеног уписа може сматрати необоривом, али само у односу на савесног стицаоца права, што значи да штетне последице настале због поуздања у тачност и истинитост уписаних података у јавном регистру непокретности не могу сносити само трећа, савесна лица, док несавесна лица могу сносити све штетне последице настале због поуздања у начело тачности и истинитости у јавном регистру уписаних података о непокретностима. Несавесним се сматра лице које је знало или могло знати да постоји несагласност уписа у односу на фактичко ванкњижно стање и мора се ценити у време спровођења извршења. У овом случају непокретности на којима тужила тражи да се утврди да је недопуштено извршење, у поступку по предлогу за дозволу извршења ради наплате потраживања туженог према њеном супругу, као извршном дужнику, стечене су у брачној заједници тужиле и њеног супруга и представљају заједничку имовину истих, што тужени није оспорио, са којих разлога тужени није савестан стицалац, јер је знао, односно могао је знати да су предметне непокретности у заједничкој својини, односно да супруг тужиле који је у катастру непокретности био уписан као носилац права својине није њихов искључиви власник, зато је, с обзиром да су у међувремену предметне непокретности продате, у обавези да тужиле исплати 1/2 добијене суме продајом непокретности које су биле својина односно сусвојина тужиле и њеног супруга.

С тога су неосновани ревизијски наводи да је побијаном пресудом погрешно примењено материјално право.

Са напред наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић